

DISCURS GRADUACIÓ

Excel·lentíssims degà, vice-degà i vice-rector, companys i companyes, mestres, familiars i acompanyants, molt bon dia a tothom.

Jo em dic Lluís i soc graduat en el grau filològic combinat de català i espanyol. És difícil articular aquest discurs, sobretot perquè hi ha alumnes provinents de diferents graus i màsters, i no sé si és massa agosarat aspirar a representar-los amb les meves paraules. Jo crec que sí, que és un objectiu massa ambiciós, així que parlaré en el meu nom, i si algú se sent reconfortat per alguna de les frases que diré, ja em donaré per satisfet.

Des de ben petit, jo sempre vaig saber que m'agradaven molt les lletres. Per tant, puc afirmar que l'acte d'avui és una manera simbòlica de coronar una trajectòria, o millor dit, de posar un punt i seguit. Perquè mai no es deixa d'aprendre, i el coneixement de les lletres és un procés no finit que ens serveix per recórrer la vida de manera més estable. Estudiar llengua i literatura permet moltes coses. Però, fent un esforç de síntesi, podríem dir que ensenyen a pensar. Una persona que faci de la lectura un *modus vivendi* sempre tindrà un avantatge en el coneixement de si mateix i de tot allò que l'envolta. La llengua és l'element àlgid d'una cultura, que possibilita tenir una visió més crítica de la vida, d'aprendre a formar-se com a individu i de trobar experiències de gran valor empíric i d'indiscutible projecció present i futura; a més, es clar, de poder comprendre la nostra història i tradició, i poder destriar què volem mantenir i què pretenem modificar. Llegir és viure més vides, i permet d'assimilar situacions, esdeveniments o relacions humanes que podem trobar en qualsevol moment del nostre viatge vital. Llegir, per tant, forma persones, personalitats i intel·lectes, i assegura el progrés d'una societat.

Ara bé, això ho vull enllaçar amb una preocupació que ara i aquí m'agradaria compartir amb tots vostès. Em fa por el que pugui succeir en les generacions que ara tot just estan pujant. Parlo dels que podríem anomenar nadius digitals, això és, infants i adolescents sotmesos a la dictadura de la pantalla i al cantó més nociu de les noves tecnologies. Plana l'amenaça que les generacions futures substitueixin el seu potencial intel·lecte, que és tan o més gran que el de qualsevol altra generació, per la mecanització i desnaturalització de les seves accions, i encara pitjor, dels seus criteris i conviccions. No vull ni imaginar què pot passar si se segueix el camí que hem emprès i

que no sembla que haguem d'abandonar. Temo que els més joves pensin que la vida es redueix a pitjar botons, i que acabin perdent-se les experiències més humanes. Em fa por que les biblioteques es buidin, i que facultats com aquesta acabin acollint menys estudiants. Podran pensar que això que estic dient és massa derrotista i desmoralitzador. O també podran rumiar que els que estem aquí no podem canviar una tendència global que avança sense aturador. I tindrien raó. Però igualment, gosaré demanar que motivem els més joves, aquells que esdevindran els eixos vertebradors de la societat del futur, i no deixem que abandonin les pràctiques socials de la lectura i de l'escriptura. Animem-los a que creïn, recreïn, imaginin i transformin la seva realitat en quelcom inspirador. I que ho facin per ells sols. Que dialoguin amb els textos, que es deixin seduir per la vida de les paraules, que llegeixin no només les lletres, sinó el que hi ha darrere d'elles, que siguin bons conversadors, que visquin les possibilitats que el món els ofereix.

Ara bé, tot això que reclamo i lamento en els més joves, ho he trobat sovint en aquesta mateixa facultat. El setembre de 2015 vaig trepitjar per primera vegada aquest edifici, i ho vaig fer amb certes cavil·lacions, dubtes, inseguretats. Com a persona prudent i tímida que soc, vaig prendre'm uns dies per observar, per acarar-me amb els meus prejudicis i dialogar amb ells. Conec de sobra que els prejudicis són uns mentiders eters, però em van arrossegat cap a la seva penombra i van tornar a instal·lar-se dins del meu cap. Vaig pensar: "no tindràs temes de conversa amb gent més jove que tu". Però no era així, sinó tot el contrari: aquí he conegut moltes persones que m'han enriquit i en les quals he localitzat humanitat. Sense ànim d'ensabonar ningú, la majoria d'alumnes que he conegut aquí durant els darrers 4 anys, m'han semblat persones intel·ligents, perspicaces i capacitades; en definitiva, bones garants del futur que ens espera. És aquest el meu major elogi d'aquesta facultat i d'aquesta universitat, perquè al capdavant, la universitat no es pot entendre sense les persones que en formem part. És fantàstic trobar joves que superen de poc la vintena d'anys i que tenen una visió tan àmplia de la vida, que són capaços i capaces d'encarar amb decisió i autonomia els entrebancs que sorgeixen en el dia a dia. Per tant, estudiants, teniu la meua admiració, us vull felicitar i us dono les gràcies a nivell personal. A més, cal tenir clar que treure's una carrera no és bufar i fer ampolles, ja que requereix un esforç continuat i milers d'hores de feina. Per això penso que tots els i les estudiants que són avui aquí mereixem amb escreix aquest reconeixement que avui se celebra.

A més, i ja acabo, voldria compartir amb vostès una cosa molt personal, i que m'ha marcat la vida. Quan vaig accedir als estudis de Filologia, jo acabava de deixar enrere una època negra, tèrbola. Per culpa d'una malaltia vaig perdre totalment el nord, era una ombra del que havia estat i del que soc ara. Vaig arribar a un punt de perdre tota esperança. Però dues persones que avui seuen en aquest auditori (i parlo, evidentment, dels meus pares) em van emparar quan jo ja havia llençat la tovallola i em van aixecar. I em van portar cap a una mena de purgatori terrenal on vaig poder reescriure el meu present, aprendre del meu passat, i dibuixar un nou futur. Avui, aquest dibuix queda rubricat i validat, i jo el vull dedicar als meus pares, perquè sense ells no seria en aquest auditori a hores d'ara. La vida pot colpejar tothom, però si això pensin una cosa: quan s'alcin del terra, seran més grans que mai, es veuran gegantins, i sabran que la persona que cau, però que és capaç d'aixecar-se i redreçar-se, és encara més gran i més humana que la que no ha caigut mai.

Felicitats de tot cor a tots els graduats i graduades que reben avui aquest reconeixement, enhorabona als familiars i acompanyants per la part que els toca, i vull tenir un record pels professors i professores que ens han acompanyat. Puc assegurar que la majoria d'ells han estat molt estimulants. Algun d'ells, avui no és ja entre nosaltres, com la professora Carme Picallo, a qui fa ben poc se li va fer un homenatge pòstum. Que descansi en pau.

Gràcies per escoltar-me. Salut i èxit!

Lluís Tomey i Serigó